

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Cyro Monacho. 325.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Φέρε τοίνυν τον ἀλόγιον γενναίως· ἐπιφ-
δη ἠδέως ἀνέχη τῆς ἀφρόνων φρόνι-
μος ὡν ἐν κυρίῳ.

Κυρίλλῳ ἀρχιεπισκόπῳ τυγ.

Πολλὰ μὲν μαρτυρία γραφικῆ,
πολλὰ δὲ θεολογικὰ περὶ αληθι-
νῆς τῆς τῆς κρείσ σαρκώσεως λόγον
προσῆσαν ἀσφαλῶς, εἰ καὶ τῆς ἡμετέ-
ρας ἀφροσύνης καὶ γλώσσης ἀνώτερόν
ἐστὶ τὸ μυστήριον· ὅτι δὲ ὁ ἀληθινὸς καὶ ἐ-
πι πάντων θεὸς, ἀνθρώπος γέγονεν ἀλη-
θῶς, ὅτε ὁ ἦν τρωπῆς, καὶ ὁ οὐκ ἦν
προσλαβάν, οὐκ φύσει δυοῖν, ὁ εἰς
ὑπάρχον υἱὸς, ἀναρχὸς καὶ ἀπέραντος,
προσφατος καὶ αἰδίου, ὅδ' ἂν αὐτὸς
ἀρηθῆναι, πλείστας ἔχει τῆς ἀγίας πα-
τρὸς ἡμετέρας μεγάλης Αθανασίου περὶ
τούτων συνομιλήσας, ἀνθρώπων τὰ ἴδια
ὑποφύως ἐμβατεύσαντος.

ἐν φύσει
δυοῖν.

Τῷ αὐτῷ. τικδ.

Χρήσε, θαυμάσιε, ἀπρεπὸν μὲν
αἰεὶ, ὅτε φόβῳ προσδιδόντα τὰ οὐρά-
νια, οὐτε σαυτῷ ἐναντίον φανόμενοι.
εἰ γὰρ τὰ νῦν γεγραμμένα σοι τοῖς
προστέροις ἀντεξέταστας, ἢ κολακείας
φανήσῃ ὑπεύθυνος, εὐχερείας ἢ ἀλόγο-
νος, κενῆς μὲν δόξης ἢ πηλῶδης, τῆς
μεγάλαν δὲ ἀγίαν ἀθλητῆς τοῖς ἀ-
γῶνας οὐ μμησάμενος, οἱ τὸν ἀπαι-
τα βίον ἐπ' ἄλλοις εἰς κακουχίαν
ὑπέμειναν, ἢ κακὸν φρόνημα, καὶ
μέγεις ὄπων εἰς δέξασθαι.

Κύρῳ νέῳ Μοναχῷ. τυε.

Νόμος φιλοσοφίας ἀσφαλοῦς, ἕρος
ἀγνείας ἀκριβοῦς, τῷ θεοφόρῳ Παύ-
λῳ διάκριται, νεκρῶσαι πάντα τὰ μέ-
λη, τὰ ἐπὶ τῆς γῆς· εἰ τοίνυν ἐπεσθαι
βούλει τοῖς δόγμασιν αὐτῆ, εἴη δὲ
πάντως, εἰ τὸ ἀσπῆν θέλεις, χαλίνω-
σαι τῆς γλώσσης τὸ ταχὺ· τὸ μῦζον

obrem fer animo forti stultum atque in-
confideratum hominem: quandoquidem
libenter sustines insipientes, tu qui sapiens
es in Domino.

Cyrillo Alexandrino. 323.

Cum multa scripturæ testimonia, tum
multæ cum actione coniunctæ contem-
plationes, veram Dominicæ incarnationi-
nis doctrinam certissimè nobis declarant:
etiam si mentis ac linguæ nostræ vim & fa-
cultatem hoc mysterium excedat. Quod
autem verus ac rerum omniū summus
Deus, homo verè factus sit, nec ab eo, quod
erat, demigrans, & quod non erat, assu-
mès, ex duabus naturis vnus Filius existès,
ortus ac finis expers, recens & sempiter-
nus, ne ipse quidem inficias ieris, vt qui
plurimas de his rebus sancti Patris nostri
magni Athanasij comprobationes habeas,
hoc est eius viri, qui ad diuinarum rerum
intimos sinus eximè penetrauit.

Eidem. 324.

Te oportet, vir admirande, firmum ac-
que constantem semper manere: sic nem-
pè vt nec metu cælestes res prodas, nec
tecum ipse pugnare videaris. Nam si ea,
quæ nunc abs te scripta sunt, cum superio-
ribus perpendas, aut adulationi obnoxius
esse videberis, aut leuitatis minister: vt qui
inani gloriæ succumbas, non autem ma-
gnorum ac sanctorum pugilum certami-
na imiteris, qui per omnem vitæ suæ cur-
sum in extera regione premi ac vexari po-
tius sibi ferendum duxerunt, quàm vt per-
uersam ac falsam sententiam vel auri-
bus tenus exciperent.

Cyro Monacho. 325.

Tutæ philosophiæ lex, ac certæ & exa-
ctæ puritatis regula hæc nobis à diuino vi-
ro Paulo præscripta est, vt mortificemus
membra nostra, quæ sunt super terram.
Quamobrem si ipsius placita sequi studes,
omninò autem sequeris, si Monasticam vi-
tam colere cupis, linguæ celeritatē frangere

K iij

coërce. Maximum enim terrenorum omnium membrorum lingua est, ut quæ ægrè retineri possit.

Ioanni Militi. 326.

Singulari tuæ audaciæ, ô Ioannēs, finem iam impone, ingentem atque circumactu difficilem operum tuorum improbitatem mentis oculis intuere. Atque vel ut legitimus miles ad conferenda cum barbaris prælia te instrue: aut ut modestus plebeius vrbi te ostende, atque ut par est, te gere.

Eidem. 327.

Monachorum ædiculas, ut ad me allatū est, subis, atque agricolatum manipulos rapis, ut eos depræderis. Ac præterea improbum dogma ipforum auribus instillas, illudque firmo animo tueris. Vide igitur, ne tempestatis cuiuspiam periculum facias, iustaque cæcitate afficiaris, nimirum & hic oculorum detrimento mulctatus, & illic igni seruandus.

Anatolio. 328.

Ephes. 4. Blasphemiâ vsque adeo clamor, & indignatio & ira grauior est, ut etiam priorem hac illam magnus atque ingenti animo præditus Paulus collocarit. Quod autem blasphemus ille dictus sit, atque intelligatur, qui Deo contumeliam infert, nemini vnquam incognitum fuit. Quare cum ira, quæ blasphemia grauior est, & per quam omne malorum genus in mundum irrepfit, labores: aut hanc quoque desere, aut cum blasphemus appellaris, meoxtorem animique cruciatum ne concipe.

Eidem. 329.

Nonnulli te intemperantem linguam habere cauillantur, fontiumque maledicentiæ flumen esse, ipsius fluentia copiosè profusèque tum excipiens, tum eructans: quæ quidem in supplicij & cruciatus mare hominem coniciunt. Quem si effuge-

γὰρ ἀπάντων τῶν γήινων μελῶν ἡ γλῶσσα, ὡς δυσκἀθεκτὸς ἔστιν.

Ἰωάννη στραπότη. τκστ.

Πᾶσαι λοιπὸν, Ἰωάννη, τῆς παντολμίας βλέποντες τὴν μεγάλην καὶ δυσέλεκτον τῶν ἔργων σου κακίαν· ἢ ὡς ὀπλίτης νόμιμος, καὶ στραπότης ἐνθουσιασμοῦ, πρὸς τὰς μάχας τῆς ἐκράσεως πασθόμενος· ἢ ὡς δημότης εὐτακτὸς ἐν ἄλλοις φαινόμενος, καὶ πρὸς πάντως ἀνατρεφόμενος.

Τῷ αὐτῷ. τκζ.

Οἰκίσκοις, ὡς ἔγγων, ἐπέρχη μοναχῶν, καὶ δράγματα ἀρπάζεις γεωργῶν, πρὸς τὸ ληΐζεσθαι τοὺς καὶ δόγμα Φαυλὸν κατηχῶν, καὶ τὸ τετρεῖς ῥῶς ὑποφραχῶν. ἄθρει τοίγυν, μήπιος σάλας περραθῆς, καὶ πῆρσιν δικταίας ὑποστῆς, ἐν αὐτῷ μὲν τυφλώσῃ παρδευόμενος, ἐκείσε δὲ πρὸς φυλαχθῆς σόμενος.

Ἀνατολίῳ. τκη.

Τοσοῦτον βλασφημίας κραυγὴ καὶ θυμὸς καὶ ὄργη διενηνοχεν, ὅτι πρῶτον ταύτης σκείνην, ὁ μέγας καὶ μεγαλόφρων τέθεικε Παῦλος, ὅτι δὲ βλάσφημος, ὁ εἰς θεὸν ἐξυβείζων, καὶ ἔρηται καὶ νεύονται, ἐδ εἰς ἠγνόση ποτε. εἰ τοίγυν τὴν χεῖρὸν τῆς βλασφημίας καίτησαι ὄργην, δι' ἧς πάντα εἰσκαμάζει τὰ Φαῦλα τῷ εἴῳ, ἢ καὶ ταύτῃ κατὰ λιπέ, ἢ μὴ ἄλλοι καλέσμενος βλάσφημος.

Τῷ αὐτῷ. τκθ.

Τινὲς σε γλῶσσαν ἔχειν ἀκρατῆ καὶ μαρδύσι, καὶ τῶν πηγῶν τῆς λοιδωρίας ὑπάρχειν ποταμὸν, τὰ σκείνης δαμνῶς καὶ δεχόμενον καὶ ερευρόμενον ρεύματα, ἀπὸ εἰς θάλασσαν ἐμβάλλει πιμωσίας, ἢ, εἰ θέλεις σκφυγῆν.